

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

הפ"ב 48050-03-20 אנקונינה ואח' נ' נוריאלי

04 נובמבר 2020

לפני כב' השופטת י. שבח, סג"נ

מבקשים

1. מכלוף מקס אנקונינה
 2. דינה אנקונינה
- ע"י ב"כ עוה"ד גרגורי פאוסט קורצ'מני ואביטל קליין

נגד

משיב

דוד נוריאלי
ע"י ב"כ עו"ד אוריאל מוזס

חקיקה שאוזכרה:

חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' 24(10), 24(3), 24(4), 24(5), 24(6), 24(9), 26(א)

חוק אכיפת פסקי-חוק, תשי"ח-1958: סע' 11(ב)

פסק דין

בקשה לביטולו של פסק הבוררות שניתן ביום 11.02.2020 ע"י הבורר עו"ד שמואל אלטלף בו הוצהר על ביטולו של ההסכם שנחתם בין המבקש לבין המשיב ביום 12.10.2010 המתמקד בנכס מקרקעין בצרפת הרשום על שם המשיב ואשתו.

ההסכם

1. המבקש (להלן – אנקונינה) והמשיב (להלן- נוריאלי) הינם תושבי הארץ. לנוריאלי נכסי מקרקעין בצרפת הרשומים על שמו ו/או על שם אשתו. בתקופה מסוימת טיפל אנקונינה בנכסי המקרקעין בצרפת, לרבות הנכס ב- **80 Avenue Generale de Gaulle** המושכר לאוניברסיטת Creteit והקרוי ע"י הצדדים "נכס האוניברסיטה" וסייע, בין היתר, בניהולם ובתחזוקתם. אין מחלוקת

כי ביום 12.10.2010 חתמו אנקונינה ונוריאלי על הסכם - שורש המחלוקת והאדן לאין ספור התדייבויות שסיימן אינו נראה באופק - בו נאמר, בין השאר, כי

"הואיל ודוד רכש בסיועו של מקס נכסים... הואיל והמבנים ב- 80 Avenue Generale de Gaulle מושכרים לאוניברסיטת Creteit (להלן - אוניברסיטה)"... מקס תכנן וביצע שינויים מרחיקי לכת במבנים... **דוד מצהיר בזה כי מקס שותף מלא הן בזכויות הקנייניות והן בחובות שהצטברו עד היום באוניברסיטה... באם דוד יחפוץ למכור את הנכס ב-42 Rue De Laborde Paris... למקס זכות סירוב ראשונה לרכוש את הנכס באותם תנאים..."**.

ההסכם כלל תנית בוררות לפיה:

"כל חילוקי הדעות בין הצדדים, יובאו בפני הרב יוסף ברד"א שליט"א כבורר דן יחיד, אשר יקיים בוררות מחייבת והחלטתו תחייב את הצדדים... הבוררות תהיה כפופה לדין תורה והבורר יהיה חייב לנמק את פסק דינו". כן נקבע כי **"במקרה ולא יוכל הבורר לקיים ישיבת בוררות... יפנו הצדדים או מי מהם ליו"ר לשכת עורכי הדין בבקשה לקבוע בורר שהוא עו"ד או שופט בדימוס..."**.

2. ואכן, זמן לא רב לאחר חתימת ההסכם, נוצר ביחסי הצדדים משבר הנעוץ בסירובו של נוריאלי לחתום על מסמכים להעברת הנכס בנוסח שמסר לו אנקונינה, ומן העבר האחר בהימנעותו של אנקונינה לספק לנוריאלי דין וחשבון כספי. לפיכך פנו הצדדים לרב ברדא [במקומות אחרים צוין ששמו הוא "הרב בדרה"] שקיים ישיבת בוררות כבר ביום 13.02.2011. הרב ברדא הודיע על התפטרותו מתפקידו ימים ספורים לאחר מכן, ביום 28.02.2011, כשהסבר לכך, כפי מילותיו: **"צריך מישהו ראיתי בתוך המסמך. אני לא יודע צרפתית... יש לי תורה בראש, אין לי משא ומתן ביניהם... מדובר שמה במיליונים. אני מבין במיליונים? גם אם יהיה כתוב אני לא מבין"**.

התפטרות הרב ברדא הייתה האקורד הפותח למסכת ארוכה של תובענות שבין הצדדים הן בהקשר להסכם, הן בנושאים אחרים, הן בבתי המשפט בישראל הן בבתי המשפט בצרפת, שהוגשו בין השנים 2011 ו-2014.

במקביל, פנה נוריאלי ביום 21.07.2011 ללשכת עורכי הדין בבקשה למינוי בורר חלופי. ביום 30.08.2011 מינה יו"ר לשכת עורכי הדין את עו"ד שמואל אלטלף (להלן - הבורר) לתפקיד הבורר.

ההליכים הראשונים

3. תביעה שהגיש אנקונינה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע ביום 02.04.2012 בה עתר **"להצהיר ולצוות... על ביטול ופקיעתו של הסכם הבוררות מיום 12.10.2010... [ו]על ביטול מינויו של עו"ד אלטלף כבורר"**. התביעה נדחתה בפסק דין מיום 20.02.2013 ([הפ"ב 4440-04-12](#)). בקשת רשות ערעור שהגיש נוריאלי לבית המשפט העליון על פסק הדין הדוחה תביעתו התקבלה והדין הוחזר לבית המשפט המחוזי ([רע"א 2428/13](#)). אלא שביום 10.12.2014 הודיע אנקונינה לבית המשפט

המחוזי "כי בין הצדדים החל להתנהל לא מכבר הליך בוררות על פי דין תורה בפני כבוד הבורר עו"ד שמואל אלטלף... על אף האמור בפסקה 10 לפסק דינו של בית המשפט העליון, אין בכוונתו לממש את הזכות שניתנה לו לפתוח מחדש את ההליך", וכי הוא "מסכים לקיום הליכי הבוררות על פי דין תורה בפני כבוד הבורר עו"ד שמואל אלטלף".

גם בתביעה שהגיש נוריאלי נגד אנקונינה ואשתו דינה (להלן- דינה) לבית משפט השלום בתל אביב הודיעו הצדדים לבית המשפט בדיון מיום 05.02.2015 ש"ש... שהדיון יידון בבוררות בפני עו"ד אלטלף, עם התביעה שכבר הוגשה לפניו" יחד עם הליכים אחרים שהתנהלו ביניהם בישראל. הודעות מתאימות בדבר המוסכם הופנו לבתי המשפט אשר הפסיקו עיכבו או מחקו את ההליכים בפניהם (ת"א [6064-05-11](#); ת"א [8651-02-12](#); הפ"ב [67836-12-14](#)).

הסכם הבוררות

4. ביום 23.03.2015 חתמו נוריאלי ואנקונינה על מסמך הנושא את הכותרת "הסכם בוררות" תחת סמליל משרדו של עו"ד אלטלף, בו נאמר, בין השאר, כי "בין הצדדים נתגלע סכסוך... בקשר להסכם מיום 12.10.2010... וברצון הצדדים למסור את הסכסוך האמור לבוררות, של הבורר, עו"ד שמואל אלטלף... הבורר יפסוק בסכסוך על פי דין תורה, לדין או לפשרה הקרוב לדין, ו/או לפסוק על פי פשרה ו/או לפי שיקול דעתו ומיטב שפיטתו, ועל פי החומר שבפניו... סמכותו האמורה של הבורר תופעל גם שלא לפי סדרי הדין הנהוגים בבתי הדין הרבניים ו/או בבתי המשפט ו/או שעל פי חוק הבוררות התשכ"ח-1968, הכל בכפוף להוראות הדין... פסק הבורר יהיה מנומק בתמציתיות, אלא אם כן הודיעו הצדדים כי הם פוטרים את הבורר ממתן נימוקים". בסיפא להסכם הוספה תוספת בכתב יד "והכל בכפוף ובהתאם להוראות הדין".

פסק הדין הצרפתי

5. בין לבין ניתן ביום 14.01.2016 בבית המשפט בצרפת פסק דין בתביעה שהגישה אשתו של נוריאלי גב' שרה נוריאלי (להלן - שרה), נגד אנקונינה ונוריאלי, בה טענה כי היא "בעלים בחלק בלתי מוגדר" של הנכס. אין מחלוקת ששרה היא הבעלים הרשומה של מחצית נכס האוניברסיטה. פסק הדין קובע כי "ההסכם שנחתם בין מר דוד נוריאלי ומר מקס אנקונינה בתאריך 12/10/2010 הינו בטל ומבוטל לגבי כל הסעיפים הכלולים בו, בהוראה רטרואקטיבית מיום ה-12/10/2010" (הנוסח העברי מתוך תרגום שצורף כנספח 15 לתשובה לבקשה לביטול פסק בוררות שהגיש נוריאלי. לא הוגש לנו תרגום חלופי מצד אנקונינה) (להלן – פסק הדין הצרפתי).

ההליכים הנוספים

6. פסק הדין הצרפתי הביא לפתיחתו של פרק ב' בהתדיינות המשפטיות: ביום 21.12.2016 עתר נוריאלי "להצהיר/להורות על הפסקתה/ביטולה של הבוררות המתנהלת בין הצדדים", שהתייטרה לטעמו נוכח פסק הדין הצרפתי שהורה על ביטול ההסכם עליו נסבו דרישות

אנקונינה. עם סיום הדיון ונוכח הערות בית המשפט, הודיע נוריאלי על משיכת בקשתו, ובית המשפט הורה בפסק דינו מיום 18.06.2017 כי "התביעה נדחית... הבוררות תימשך כסדרה" ([הפ"ב-44255-12-16](#)).

עתירתו של אנקונינה מיום 17.12.2017 "להעברת בורר מתפקידו" בטענות אובדן אמון בבורר, עינני דין, ונבצרות - נדחתה בפסק דין מנומק ביום 05.12.2018 ([הפ"ב-33546-12-17](#)); תביעתו של אנקונינה מיום 01.04.2019 "להצהיר כי סמכותו של הבורר בהליך הבוררות פקעה וכי המשיב זנח את הבוררות, ולחלופין בלבד להעביר את הבורר מתפקידו..." , הסתיימה בפסק דין מיום 01.12.2020 שנתן תוקף להסכמת הצדדים להצעת בית המשפט, לפיה:

"... ג. הבורר ייתן פסק בוררות המתייחס לחלק הראשון של הבוררות, קרי: סוגיית תוקפו של ההסכם משנת 2010. בזאת יסיים הבורר המכובד עו"ד אלטלף את תפקידו.
ד. התביעה שהגיש המבקש והתביעה שהגיש המשיב, כפי שהן הוגשו במקור – שתיהן תתבררנה בפני בורר אחר שאם הצדדים לא יסכימו על זהותו, בית משפט זה ימנה אותו, והצדדים יוכלו לטעון בפני הבורר החדש את כל הטענות שהיו מוסמכים לטעון מלכתחילה בפני הבורר אלטלף.

ה. התביעה בצרפת – 650,000 אירו הקשורה למלון – תמשיך להתברר בצרפת".
משהצדדים הודיעו כי לא הגיעו להסכמה באשר לזהותו של הבורר החלופי, מינה בית המשפט בהחלטה מיום 16.12.2019 את השופט בדימוס יעקב שמעוני כבורר החלופי ([הפ"ב-184-04-19](#)).

פסק הבוררות נושא עתירת הביטול

7. אנקונינה טען בבוררות כי ההסכם, שלתוקפו המשפטי עתר, מבטא ויתור מותנה מצדו על זכויות במספר נכסי מקרקעין במסגרת השותפות תמורת קבלת מחצית נכס האוניברסיטה. ביום 11.02.2020 נתן הבורר את פסק הבוררות נושא ההליך הנוכחי, שיחד, כפי קביעת בית המשפט, להכרעה בשאלה אחת בלבד והיא "תוקפו של ההסכם משנת 2010", בו קבע, בין היתר, כי "דינה אנקונינה אינה צד בהסכם"; "...ברישומים הקובעים, הבעלים של האוניברסיטה הם דוד נוריאלי ושרה נוריאלי בחלקים שווים ביניהם, ומתוך הרישום ולא דווקא מתוקף היותם בני זוג"; "בעת החתימה על ההסכם לא נעשה מעשה קניין להעמדת ההקנאות שבו"; "מקס אנקונינה הגיש את ההסכם לאישורו של בית המשפט האזרחי בפריז, אך זה דחה את הבקשה בשל העובדה כי השותפה בבעלות נכסי האוניברסיטה, דהיינו אשתו של דוד נוריאלי, אינה חתומה עליו ועל כן אין לו כל תוקף, על פי החוק הצרפתי"; "בעת חתימת ההסכם ע"י שני הצדדים לא נערך כל קניין מועיל כדי להעמיד את הקנאות המקרקעין מדוד למקס. ראה פרק א' לסיכומים בכתב של ב"כ נוריאלי; "אני מקבל את טענות ב"כ נוריאלי כי אין בנדון דידן משום 'קניין דאודיטא' על כל הנימוקים המפורטים בסיכומי טענותיו. אי שיתופה של אשתו של נוריאלי – שרה, שהיא הבעלים המשותפים ברישום האוניברסיטה, בהסכם, מביאה בהכרח לביטולו, וזאת מן הנימוקים והטענות המפורטים בסיכומי טענותיו, בין היתר מחמת דינא דמלכותא בצרפת בה נמצאים הנכסים וכפופים לדין

הצרפתי"; "אינני מקבל את טענות נוריאלי לאונס בחתימתו על ההסכם, כי זה לא הוכח בדברים מוכחים".

התוצאה האופרטיבית של פסק הבוררות היא: "סוף דבר, אני דוחה את כל טענותיו של מקס אנקונינה לקיום ההסכם מיום 12.10.2010 ומצהיר על ביטולו..."

טענות אנקונינה

8. אנקונינה, העותר לביטולו של הפסק מחמת יא' טעמים, מגייס לעזרתו את מרבית עילות הביטול שבחוק הבוררות, ועוד כהנה וכהנה.

בראש ובראשונה מלין אנקונינה על כי הבורר לא אפשר לו עצמו להעיד; אף לא אפשר לו לחקור נגדית את נוריאלי – מחדל המהווה רמיסה מוחלטת של הזכויות הדיוניות וכללי הצדק הטבעי, עת הזכות להעיד ולחקור את הצד שכנגד היא זכות יסוד שלא ניתן להתנות עליה. הבורר גם לא אפשר להעיד עדים נוספים כגון "המתווך" ו"הנוטריון"; הבורר קיבל מנוריאלי מסמכים במעמד צד אחד שבהם לא ניתנה לאנקונינה האפשרות לעיין, אף שסמכים אלו השפיעו על דחיית תביעתו. כשלים חמורים אלו עולים כדי עילת ביטול לפי [סעיף 24\(4\) לחוק הבוררות](#).

אנקונינה טוען גם לעילת ביטול לפי [סעיף 24\(6\) לחוק הבוררות](#), משהנמקת פסק הבוררות היא לקונית, אין ניתן להבין ממנה "על אילו ראיות הסתמך בקביעותו, ומה הנתבי המשפטי שבחר בו"; והיא מנסחת על דרך אזכור תוך הפניה לסיכומי נוריאלי.

נטען גם לעילת ביטול לפיה [סעיף 24\(5\) לחוק הבוררות](#), משהבורר לא התייחס להיבטי ההסכם החורגים מנכס האוניברסיטה. הבורר גם לא הכריע בכל טענות אנקונינה ובמיוחד לא התייחס לאותן הטענות לפיהן יש לראות באירועים שונים כעונים על חלופות לקיום מעשה קניין על פי דין תורה, בבחינת "קנין כסף", "קנין שטר", "קנין חזקה" ו"הודאת בעל דין" המכוננים את השותפות.

עילה לפי [סעיף 24\(3\) לחוק הבוררות](#). נטען כי בפסק הבוררות התייחס הבורר אלטלף לעובדות שאינן נאמנות למציאות, גם לא נטענו מפי מי מהצדדים או עוגנו במסמך כלשהו. בתוך כך מפנה אנקונינה לקביעת הבורר אלטלף לפיה פסק הדין הצרפתי ניתן בעקבות תביעה של אנקונינה, עת אין חולק כי מגישת התביעה הייתה שרה.

אנקונינה אף מלין על הוצאתה של אשתו דינה מהליך הבוררות אף שצוינה כבעלת דין בתביעתו של נוריאלי.

נטען שפסק הבוררות בטל אף בהסתמך על עילת הביטול לפי [סעיפים 24\(9\) ו-24\(10\) לחוק הבוררות](#) משבהחלטתו מיום 01.04.2019 מצוין הבורר אלטלף כי "הבוררות שבפני אינה נובעת מחוק הבוררות תשכ"ח, ולכן אינה כפופה לסעיף 11 שבו, אלא היא בוררות שעל פי ההלכה של המשפט העברי", ובהחלטה מיום 18.09.2019 הוסיף וצוין כי "הבוררות מתנהלת לפי דין תורה וחוק הבוררות אינו חל עליה".

אנקונינה מוסיף וטוען כי נוכח גילו של הבורר אלטלף, כבן 90 שנים, והפגמים השונים בפסק הבורר, ייתכן ולא היה כשיר לנהל את הבוררות, באופן המצדיק ביטולו. הבורר כלל לא קרא את סיכומי הצדדים

והראיה הניצחת לכך היא הימנעותו מלדרוש "תשלום כלשהו בגין לימוד הסיכומים וכתובת פסק הבוררות". כן נטען כי עתירת נוריאלי לעשות שימוש בפסק הדין הצרפתי לוקה "בחוסר תום לב מובהק" (פרוטוקול עמוד 6, שורה 8), משקודם לנתינתו נטען מצדו כי אין בתוצאת אותו הליך כדי להשליך על הבוררות שהתנהלה במקביל.

תשובת נוריאלי

9. נוריאלי אינו חולק על כך שעדויות בעלי הדין אכן לא נשמעו ע"י הבורר, ועל כי העדים היחידים שהעידו בפני הבורר היו הרב ברדא ועורך דין בלק - בא כוחו של אנקונינה. נוריאלי אף מאשר כי מסמכים שהגיש לבורר אלטלף לא נמסרו לאנקונינה במלואם. אלא שלשיטתו, נתונים אלו, שלמתבונן מן הצד יראו ככשלים, אינם אלא הפועל היוצא של בחירת הצדדים להתדיין על פי דין תורה, הקובע, לעניין סדר הדין, כי בעל הדין עצמו, שאינו אובייקטיבי וקרוב לעצמו, אינו כשיר להעיד, אלא "לכל היותר... יכול להודות לטובת הצד השני" (פרוטוקול עמוד 12 שורה 1).

כן נטען כי לפי דין תורה אין מתקיימים הליכי גילוי מסמכים, ורק נוכח דרישת אנקונינה לגילוי מסמכים, קבע הבורר אלטלף את המתווה הדיוני שבסופו של דבר יושם. נטען כי אנקונינה עצמו הגיש לבורר כ- 1,400 עמודי מסמכים שתוכנם אינו ידוע לנוריאלי, וכי אף קיבל בפועל מהבורר, לבקשתו, את רשימת המסמכים שמסר נוריאלי.

נוריאלי מוסיף וטוען כי יש לבחון את טענות אנקונינה על רקע השאלה המצומצמת שהותירו הצדדים להכרעת הבורר - תוקף ההסכם; כי פסק הבוררות "מנומק היטב, גם אם באופן תמציתי", בהלימה למוסכם בשטר הבוררות; כי הבורר זימן לעדות שני עדים שנחקרו הן על ידו והן על ידי באי כוח הצדדים; כי הבורר מצא כי החוזה מחוסר תוקף גם לפי דין התורה וגם לפי הדין הצרפתי אליו מפנה הדין הדתי; כי פסק הבוררות אינו נסמך על איזה מהמסמכים שנמסרו לבורר ולא הועברו לעיונו של נוריאלי; כי דינה היא אמנם נתבעת בתביעה כספית שהגיש נוריאלי, אך אינה צד להסכם שרק בו דן הבורר; כי הבורר לא היה מוסמך לדון במקורות אחרים לזכויות נטענות מצד אנקונינה, ולכן לא נדרש לטענותיו האחרות; כי בהעדפת האסמכתאות שהגיש נוריאלי לצורך ההכרעה, גם אם על דרך ההפניה לסיכומים - אין לראות כל פגם, לא כל שכן כזה המצדיק ביטולו של פסק הבורר; כי אין ממש בטענה כי הבורר כפר בכפיפות ההליך [לחוק הבוררות](#) או בסמכות בית המשפט על הבוררות, עת כל שנאמר בהחלטותיו הוא כי בניווט ובהכרעת ההליך שבפניו פועל הוא על פי דין תורה.

נוריאלי אף מלין על כי טענותיו של אנקונינה באשר לאופן ההתדיינות הועלו רק בשלבים מאוחרים, כשנתיים לאחר התרחשותם, רק עת סבר, לאחר דברי הבורר לפיהם לא השתכנע מעדות עו"ד בלק, כי הבוררות אינה מיטיבה עמו, ופעל לסכלה, שעה שקודם לכן התנגד לבקשת נוריאלי להפסיק את הבוררות. נוריאלי אף מדגיש את ניסיונותיו של אנקונינה לסכל את הבוררות באי הגשת סיכומים ובאי

תשלום שכר הבורר, אף את העלבונות המבישים שהטיח בבורר. בין היתר הוא מפנה למה שנאמר על אנקונינה ע"י בית המשפט בהתדיינות קודמת (כבוד השופטת חנה פלינר) כי "**אינו עקבי ... ומעלה את עניין ה'אמון' בדרך המשרתת אותו בכל רגע נתון**", אף למכתב ששלח הבורר לצדדים ביום 07.06.2018 בדבר איומים שהופנו אליו ואל בנו מצד אדם שלישי, שנכח בישיבות הבוררות יחד עם אנקונינה.

דיון והכרעה

10. כאמור, בפי אנקונינה טעמים רבים לביטול פסק הבררות, ולהלן אתייחס למרכזיים שבהם, מן הקל לכבד.

אפתח בטענה כי הבורר סירב לכלול את דינה כצד לבוררות. נכון הדבר. הבורר אכן קבע כך. אף נכון הדבר כי בתביעה שהגיש נוריאלי נגד אנקונינה ואשתו דינה לבית משפט השלום בתל אביב הודיעו הצדדים לבית המשפט בדיון מיום 05.02.2015 כי "**...הדיון יידון בבוררות בפני עו"ד אלטלף, עם התביעה שכבר הוגשה לפניו**". אלא שלאחר פסק הדין המוסכם שניתן ביום 01.12.2019 לפיו צומצמה הבוררות ל"**סוגיית תוקפו של ההסכם משנת 2010**" שלאחריה "**סיים הבורר המכובד עו"ד אלטלף את תפקידו**" והמחלוקת הכספית נושא התביעה שהוגשה גם נגד דינה הועברה לבורר השופט בדימוס שמעוני. דינה אינה צד להסכם, הוא גם לא מקנה לה זכויות, וממילא לא הייתה אמורה להיות צד לבוררות לאחר שמסגרתה צומצמה לתוקף ההסכם.

11. הטענה כי הבורר הסיר מעליו את מוסרות [חוק הבוררות](#), וכך קמה עילת ביטול לפי [סעיפים 24\(9\) ו-10](#) לחוק. אמירות הבורר לפיהן הבוררות "**אינה נובעת מחוק הבוררות תשכ"ח, ולכן אינה כפופה לסעיף 11 שבו, אלא היא בוררות שעל פי ההלכה של המשפט העברי**", אינה אלא ביטוי של הסכמת הצדדים בהסכם הבוררות לפיה "**הבורר יפסוק בסכסוך על פי דין תורה... סמכותו האמורה של הבורר תופעל גם שלא לפי סדרי הדין הנהוגים בבתי הדין הרבניים ו/או בבתי המשפט ו/או שעל פי חוק הבוררות התשכ"ח-1968**".

גם אם סבר הבורר כי אינו כפוף [לחוק הבוררות](#), ולא התרשמתי כי כך הוא, ביחוד נוכח הסיפא להסכם הבוררות שהוספה בכתב יד בה הודגש "**והכל בכפוף ובהתאם להוראות הדין**", הרי אין בהנחה זו, היא לבדה, כדי להביא לבטלות פסק הבוררות, כל עוד לא הוכח שמהלך הבוררות או פסק הבוררות לוקים בכשל העולה כדי עילת ביטול.

12. הטענה כי פסק הבוררות "**נעדר התייחסות לטענותיו של המבקש**", ולא מכריע בכל הסוגיות. כאמור לעיל, הוסכם על הצדדים לצמצם את הבוררות אצל הבורר אלטלף רק לתוקף ההסכם. אשר על כן, כל טענותיו האחרות של אנקונינה, באשר להיקף עבודתו, שכרו, הבטחות שקיבל, הנכסים האחרים, וכו' - לא היו רלבנטיות להכרעה. אלו תבוררנה ע"י הבורר שמעוני.

הבורר גם לא היה חייב להתייחס לכל טענותיו המשפטיות של אנקונינה בניסיונו לשכנע את הבורר בקיומו של מעשה קניין, עת הבורר סבר כי די במסקנתו לפיה "בעת החתימה על ההסכם לא נעשה מעשה קניין להעמדת ההקנאות שבו", וזאת בהלימה להלכה "אין הבורר חייב לפסוק בכל טענה וטענה שבעל דין שוטח לפניו, ורשאי הוא להתייחס לטענות הצריכות הכרעה, לדעתו" (רע"א [4265/14 אלמסי נ' שוקרון](#), פסקה 8, ניתן ב-19.08.2014).

13. טענה נוספת בפי אנקונינה היא היעדר הנמקה. נטען כי הבורר לא נימק כנדרש את הפסק, אף עשה זאת על דרך אזכור והפנייה לסיכומי נוריאלי. הכלל הוא ש"די בקיומו של שלד הנמקה כללי זה כדי לספק את הנדרש בבוררות, ואין צורך בהנמקה פרטנית לכל פרט ולכל רכיב בפסק הבורר... חובת ההנמקה בפסק בורר מיושמת באורח גמיש בהרבה מהמקובל לגבי פסקי דין של בית משפט, ושאלת מידת מילוייה של חובת הנמקה בבוררות נבחנת ממקרה למקרה בהתאם לנסיבותיו. כך, למשל, לענין היקף חובת ההנמקה ינתן משקל לשאלה אם הבורר כפוף לדין המהותי, אם לאו, כמו גם לנסיבות אחרות הקשורות באופיו של הסכום" (רע"א [1129/00 כהן נ' Diamond Express Company ואח'](#), ניתן ב-23.07.2000). וכן:

"די בכך שהפסק ינומק כך שיהא בו להראות לקורא כי לא נעלמו מעיני הבורר הנושאים שעמדו לפניו להכרעה, כי לא נשתכחו מלבו טענות הצדדים, וכי מצויים בו התייחסות עניינית לכל אלה וכן טעמים, לפחות בתמצית, שהביאו לתוצאת הפסק... כל זאת כשהמגמה החייבת לעמוד לנגד עיני בית המשפט היא לקיים, ככל שניתן, את פסק הבורר ולא לבטלו" (ע"א [1325/92 קולקר נ' דיפלומט אופנועים \(1985\) בע"מ, פ"ד מז\(3\) 89](#)).

פסק הבוררות אמנם קצר אך לדידי מנומק דיו. הבורר מציג את שני הנימוקים המרכזיים שהניעו אותו להסיק כי ההסכם משולל תוקף משפטי: האחד - שרה היא הבעלים הרשומה של מחצית הנכס, לא רק מכוח שיתוף בנכסים עם נוריאלי, והיא אינה צד להסכם, והשני - הדין המקומי הצרפתי מחייב "מחמת דינא דמלכותא בצרפת בה נמצאים הנכסים וכפופים לדין הצרפתי".

הנמקה על דרך אזכור או הפניה לטענה של צד, ללא הבהרה מהי אותה טענה - אכן אינה רצויה, אלא שבענייננו, בהינתן המחלוקת המשפטית המצומצמת, המשפטית במהותה, ובהינתן הסכמת הצדדים לפיה "פסק הבורר יהיה מנומק בתמציתיות" - פסק הבוררות חוצה את משוכת ההנמקה.

14. עילה לפי [סעיף 24\(3\) לחוק הבוררות](#). נטען כי בפסק הבוררות התייחס הבורר לעובדות שאינן נאמנות למציאות, גם לא נטענו מפי מי מהצדדים או עוגנו במסמך כלשהו. כדוגמא לטענה כללית זו מפנה אנקונינה להיגד שבפסק הבוררות לפיו פסק הדין הצרפתי ניתן בעקבות תביעה של אנקונינה, עת אין חולק כי מגישת התביעה הייתה שרה. מדובר בטעות זניחה וחסרת ערך לגבי מיהות הגורם שפתח את ההליך, במובחן מעמדת אותו הצד. נכון ששרה היא שהגישה את התביעה לבטלות ההסכם, אך עמדת אנקונינה הייתה שההסכם תקף וכי יש להורות על אכיפתו.

15. אחרי שהסרנו מן הדרך את רעשי הרקע ואת כל אותן הטענות שספק אם היה מקום להעלותן מלכתחילה, אתפנה לבחון את הטענה לפיה דין פסק הבוררות להתבטל משלא התאפשר הליך גילוי מסמכים, ומשלא הותר לאנקונינה להעיד, אף שרצה לעשות כן, גם לא ניתנה לו ההזדמנות לחקור את נוריאלי בחקירה נגדית.

גילוי מסמכים

16. אנקונינה מלין על אופן גילוי המסמכים במעמד צד אחד שהונהג ע"י הבורר לפיו קיבל הבורר מנוריאלי מסמכים בהם לא ניתנה לו אפשרות לעיין, אף שזו זכותו הבסיסית, ואף שמסמכים אלו השפיעו על דחיית תביעתו. נוריאלי משיב כי בדין תורה לא קיים הליך של גילוי מסמכים, וכי חרף זאת, קבע הבורר, לטובת אנקונינה, בהחלטתו מיום 23.08.2015 כי הצדדים יגלו את מסמכיהם לעיניו בלבד, והוא יחליט, לאחר העיון בהם, אילו מסמכים יש להעביר לצד שכנגד.

למען הדיוק - הבורר הורה בהחלטתו מיום 23.08.2015 רק כי **"התובע ד. נוריאלי ימציא לי לעיין ובדיקה את המסמכים אשר ברשותו או בשליטתו ואשר נדרש לגלות בבקשתו של ב"כ הנתבע עו"ד ג. שר, מיום 08.06.15... במקביל ובאותו זמן וללא קשר עם המצאת המסמכים ע"י התובע, הנתבע מ. אנקונינה ימציא לי לעיוני ובדיקתי את כל המסמכים אשר ברשותו ובשליטתו המתייחסים לנכסים של התובע ד. נוריאלי אשר היו בניהולו ובטיפולו וכפי שהתחייב בסעיף 15 להסכם מיום 12.10.10..."** ולא קבע כי יעיין בהם ויחליט אח"כ אילו מהמסמכים יועברו לעיון.

המסגרת הדיונית הנוכחית אינה האכסניה המתאימה להכרעה בשאלת עמדת דין תורה בסוגיית גילוי המסמכים, ודי לצורך ענייננו לצטט את דברי הבורר לפיהם **"ההלכה מחייבת לגלות את המסמכים לבית הדין, כלומר, לבורר"**, ואת תשובתו של עו"ד ד"ר מירון, יועצו של אנקונינה לדין תורה (כך הוגדר ע"י באת-כוחו: **"יש כאן יועצי דין תורה"**) שאישר: **"זה מסור לשיקול הדעת של אדוני... אדוני קודם אמר בצדק שבדין תורה זה נתון לשיקול הדעת של הדיין. קודם הדיין מעיין במסמכים ואז הוא מחליט מה צריך להביא"**, גם את דברי בא כוחו דאז של א', עו"ד גלעד שר: **"...דברים שהבורר יכול להחליט לפי שיקול דעתו אם הוא רוצה לגלות אותם לצד האחר או לשמור אותם לעצמו... הבורר יחליט... אם הוא ירצה הוא ימחק את השורות שהוא רוצה למחוק כי יש שם רופא נשים של מישהו או רופא שיניים של מישהו אחר או זכייה במפעל הפיס..."**

אם הצדדים החילו על עצמם את דין התורה, ואם באי כוחו של אנקונינה הסכימו שזהו האופן בו ייעשה גילוי המסמכים, מה לו כי ילין עתה.

17. מכל מקום, הוברר כי גם אנקונינה מסר את מסמכיו שלו לעיונו של הבורר בלבד (בסעיף 184 לתשובת נוריאלי נטען כי המדובר בכ- 1400 עמודי מסמכים, ולא נטען ע"י אנקונינה כי הטענה לא נכונה), וביצע הלכה למעשה את גילוי המסמכים באותו המתווה שקבע הבורר ושכיום הוא מלין עליו.

הימנעותו של נוריאלי לעיין במסמכי אנקונינה, עת סבר כי אינם רלבנטיים למתחם ההכרעה המצומצם, אינה מקהה מגורם המניעות, המתחדד בהיתן המועד בו העלה אנקונינה לראשונה את טרוניתו בנושא גילוי המסמכים.

הוברר כי הטרוניה היא מאוחרת ומוצאת את ביטוייה בפי אנקונינה רק לאחר שהניח כי הבוררות לא תסתיים לפי ציפיותיו. בכתב התשובה שהגיש אנקונינה ביום 05.02.2017 לבקשת נוריאלי להפסקת הבוררות ([הפ"ב 44255-12-16](#)) מהלך שאנקונינה התנגד לו, הוא ציין, במטרה להדגיש את נחיצות המשך הבוררות, כי "התנהל הליך גילוי מסמכים מול הבורר" וכי "כבר נחקרו בהוראת הבורר עדי המפתח, עוה"ד בלק והרב בדרה, אשר היו עדים בשעתו לגיבוש ההסכמות בין המבקש והמשיב נשוא ההסכם מיום 12.10.10", ולא רמז כלל כי הליך גילוי המסמכים לא מתנהל בדרך הראויה. האמור לעיל מקבל משנה חיזוק עת הוברר שהטענה לעניין אי כשירות הליך גילוי המסמכים כבר נדונה, ונדחתה באחד ההליכים הקודמים. וכך נקבע ע"י כבוד השופטת פלינר: "אין מקום להתערב בהחלטות אלו בשלב זה, בטרם ניתן פסק הבורר... בנוסף ולחלופין ולגופו של עניין... הטענה בעניין המסמכים הועלתה בשיהוי וממילא הבורר אינו כבול בסדרי הדין... בוודאי שאין בפני פסק בורר, ממנו ניתן ללמוד האם בכלל הסתמך הבורר על המסמכים שבמחלוקת ואיזה משקל נתן להם..." ([הפ"ב 33546-12-17](#), פסקות 38-40 לפסק הדין).

18. אין מחלוקת כי בסופו של דבר ביום 29.05.2018 שלח הבורר לב"כ אנקונינה את רשימת גילוי המסמכים של נוריאלי (אנקונינה מאשר זאת בסעיף 74 לבקשתו) כך שהטענה מצומצמת למעשה להיעדר עיון. אלא שאנקונינה לא מעלה בהליך שלפני טענה כי עתר בפני הבורר לעיון במסמך ספציפי וכי מבוקשו לא ניתן לו, אלא מסתפק בהפניות למסמכים כאלו ואחרים שידוע לו שהוגשו מצד נוריאלי, לרבות התייחסות לתוכנם. בישיבת הבוררות אמנם טען אנקונינה (ישיבה ביום 24.12.2015) כי "המסמכים האלה לא אמורים להיות בקלסר כזה לבן, אלא אמורים להיות בארבעה ארגזים לפחות על השולחן", הבורר ציין "אז תמציאו את זה", אך עו"ד ולדמן ב"כ נוריאלי השיב כי "חליט הבורר מה שיחליט אני אמציא מסמכים שקשורים אך ורק לאוניברסיטה, אך ורק להסכם נשוא הבוררות. אני לא צריך לתת לו מה יש לסבתא שלי ומה יש לאמא שלי", והבורר הורה "תמציאו לי את זה ואני אחליט". מהדברים לעיל עולה כי הבורר לא שלל באופן גורף עיון במסמכים, אלא שהוא יחליט מהם אותם מסמכים שיש להמציא לעיון.

גם אין ניתן להבין מפסק הבוררות כי הבורר הגיע לתוצאה אליה הגיע על יסוד מסמך כלשהו שנכלל בגילוי המסמכים של נוריאלי, בהיתן השאלה המצומצמת שהועברה להכרעתו והנימוקים שניתנו בפסק הבוררות.

העדות

19. אפנה עתה לבחון את הטענה לפיה דין פסק הבוררות להתבטל משלא הותר לאנקונינה להעיד, אף שרצה לעשות כן, ומשלא ניתנה לו אף ההזדמנות לחקור את נוריאלי בחקירה נגדית.

אין מחלוקת כי מבוקשו של אנקונינה להעיד, אף לחקור את נוריאלי - לא אושר ע"י הבורר. נוריאלי משיב כי מהלך זה, אף שאינו עולה בקנה אחד עם סדרי הדין במשפט האזרחי, הינו אך תוצאה של החלת דין התורה על הבוררות.

נבחן את הטענה.

ראשית, החלת דין תורה על הבוררות הינה אחד מהנושאים הבודדים לגביהם קיימת הסכמה בין הצדדים. כך נקבע בהסכם משנת 2010 "הבוררות תהיה כפופה לדין תורה"; כך נקבע בהסכם הבוררות משנת 2015 "הבורר יפסוק בסכסוך על פי דין תורה, לדין או לפשרה הקרוב לדין" וכך גם הודיע אנקונינה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע "כי בין הצדדים החל להתנהל לא מכבר הליך בורות על פי דין תורה בפני כבוד הבורר עו"ד שמואל אלטלף..." (הפ"ב 4440-04-12, הודעה מיום 14.12.2014).

כמו בהקשר לסוגיית גילוי המסמכים, כך גם בשאלה בדבר תוכנו של הדין הדתי בסוגיית עדות בעלי הדין, זו אינה צריכה הכרעה, עת מדיוני הבוררות ניתן להבין כי גם יועצו לדין תורה של אנקונינה, עו"ד ד"ר איתמר מירון, לא חלק על כי לפי דין תורה בעלי הדין אינם בכלל "עדים". הם אינם אובייקטיביים, "אדם קרוב אצל עצמו", ולכן הם לא מוסרים עדות, ויכולים להישמע רק בשניים: האחד - לפרוש בפני הבורר את הטיעון, והשני - למסור הודאת בעל דין לטובת בעל הדין היריב.

וכך נאמר בבוררות ע"י הבורר: "הם לא כשירים להעיד, הם כשירים להגיש טענות". עו"ד מירון מסכים שזהו הדין: "עו"ד מירון: בכונן טוען ונטען. זו לא עדות. אדוני דיין במלים. אבל אם שומעים את גרסתם, אז הם אמורים להיות לפני כל העד... הטוען והנטען הם ראשונים". הבורר השיב: "כב' הבורר: בשביל מה יש לנו כתבי טענות?" (עמוד 389 שורה 27 – עמוד 390 שורה 7).

הבורר לא חרג אפוא מדין התורה בכל הנוגע לאי העדת נוריאלי ואנקונינה שכן שמיעתם של אלו לא נדרשה כטוען ונטען לצורך פרישת הטיעון מפיהם שהרי לבורר הוגשו כתבי טענות והשניים היו מיוצגים. הנחת הבורר, בכל הנוגע לתכלית השנייה, בהכירו את הנפשות הפועלות, כי איש מהשניים לא ימסור הודאת בעל דין לטובת הצד השני – הגיונה בצידה.

20. אלא שבאמור לעיל אין די בפתרון הדילמה. עדיין נותרת השאלה על כנה האם די בהסכמת הצדדים להחיל על עצמם את דין התורה, כדי לאשר את המתווה הדיוני שקבע הבורר לפיו לא הותר לתובע ולנתבע להעיד, או שמא מדובר בזכות יסודית שאינה ניתנת להתנאה, כפי הפסיקה: "מוסד הבוררות אכן מעניק אוטונומיה לצדדים לעצב את ההליך כראות עיניהם, ואולם אין משמעות הדבר כי הבוררים פטורים מעמידה באמות מידה מסוימות, כגון שמירה על כללי הצדק הטבעי. הגמישות הדיונית של הליך הבוררות אינה אמורה למנוע מתן אפשרות נאותה לצדדים להביא את ראיותיהם לפני בוררים, או להתמודד עם ראיות הצד שכנגד... גמישות בפרוצדורה אין משמעה ויתור על כללים הולמים והוגנים" (רע"א 3744/17 ג'בארין נ' אגבאריה, פסקה 11, ניתן ב-19.09.2017).

21. אלא שאני סבורה שאין הכרח להכריע גם בשאלה הנכבדה לעיל משנחה דעתי כי גם אם אגיע למסקנה כי במניעת הזכות להעיד ולחקור חקירה נגדית עשויה להתקיים עילת ביטול, עדיין אין מקום לביטול של פסק הבוררות משלא נגרם לאנקונינה עיוות דין.

סעיף 26(א) לחוק הבוררות, קובע כי "בית המשפט רשאי לדחות בקשת ביטול על אף קיומה של אחת העילות האמורות בסעיף 24, אם היה סבור שלא נגרם עיוות דין".

וכפי שנפסק:

"אף שהיתה עשויה לחול עילת הביטול שבסעיף 24(4) **לחוק הבוררות**, במקרה דנן אין לה תקומה משלא נגרם למבקש כל עיוות דין. זאת, גם בהתאם להוראת סעיף 26(א) **לחוק הבוררות**, הקובע כי אף אם מתקיימת אחת מעילות הביטול המנויות בסעיף 24, רשאי בית המשפט שלא לבטל את פסק הבוררות אם מצא שלא נגרם למבקש הביטול עיוות דין... יתרה מכך, בהתאם לגישה המצמצמת את עילות הביטול, יש לפרש את הסעיף כמטיל **חובה** לבחון האם נגרם עיוות דין, בטרם יחליט בית המשפט על ביטול הפסק על-פי סעיף 24 **לחוק הבוררות**" (רע"א 4665/14 דוד וייל נ' רחמים כהן עזריהו, פסקה 13, ניתן ב-23.10.2014; הדגשה במקור).

22. לשאלת תוקפו של ההסכם שמע הבורר את שני עדי המפתח שנכחו במעמד חתימת ההסכם: את הרב ברדא ואת עו"ד בלק שהיה בא כוחו של אנקונינה. אנקונינה אישר בשעתו שאלו הם אכן שני העדים החשובים עת כתב בתשובתו: "**במסגרת הליך הבוררות אף נשמעו עדויות המפתח של הרב בדרה ועוה"ד בלק, אשר, כאמור, היו צד למעמד חתימת ההסכם**" (סעיף 77 לתשובת אנקונינה בהפ"ב 44255-12-16). הדעת נותנת כי העדת אנקונינה ונוריאלי לא הייתה תורמת להכרעה, כל אחד מהם היה חוזר על גרסתו ומלהיט מחדש את אש המריבה.

והעיקר, הקביעה כי ההסכם חסר תוקף לא סגרה בפני אונקנינה שום דלת, היא לא משמיטה מאנקונינה את עילת התביעה נגד נוריאלי ועדיין יכול הוא לטעון ולנסות להוכיח בראיות אחרות כי כוננה בינו לבין נוריאלי שותפות; כי אין מניעה כי נוריאלי יעביר לו את המחצית שלו; הוא אף יכול לעתור, חלף ביצוע בעין, לפיצוי כספי שערכו כערך מחצית הנכס. הכל פתוח. בהינתן שנוריאלי לא מכחיש את חתימתו על המסמך (תוקפו נשלל, במובחן מעצם החתימה) יוכל גם נוריאלי להסתמך על החתימה כשלעצמה כראיה. מכל מקום, כל המכלול הזה אמור להתברר בבוררות המשך בפני הבורר שמעוני, ואין באמור, כמובן, לעיל להביע עמדה בהקשר למשקל הטענה ואיתנותה.

23. מסקנתי בדבר היעדר עיוות דין בקביעה כי ההסכם חסר תוקף משפטי נסמכת גם על העובדה המוסכמת לפיה נוריאלי אינו הבעלים היחיד של נכס האוניברסיטה שכן שרה רשומה כבעלים של מחציתו. שרה אינה צד להסכם משנת 2010 ואונקנינה אפילו לא טען כי היה בקשר עסקי עמה או כי שרה הייתה קשורה בדרך כלשהי למשא ומתן שניהל עם נוריאלי. נוריאלי לא יכול היה לצרף שותף לנכס בלי הסכמת שרה. ההנחה היא שעל יסוד האמור לעיל קיבל בית המשפט בצרפת את תביעת

שרה ובפסק הדין הצרפתי הכריז על בטלות ההסכם. ב"כ אנקונינה אישר במהלך הדיון בפני כי "מקס היה צד להליך הזה. לשאלת בית המשפט- מקס היה צד להליך" (פרוטוקול מיום 25.10.20 עמוד 5 שורה 19) גם לא נטען אחרת בבקשת הביטול.

24. זאת ועוד, הדעת נותנת שלו אנקונינה היה מגיש תביעה בבית משפט בישראל נגד נוריאלי להצהיר שההסכם תקף, שהיה נחסם במחסום מעשה בית דין, נוכח פסק הדין הצרפתי, המורה על בטלותו של ההסכם.

העיקרון בהקשר זה הוא כי "כאשר בעל דין טוען בהליך בישראל לקיומו של מעשה בית דין בשל פסק דין זר, מסלול מתאים, לצד אכיפה במקרה המתאים, הוא מסלול ההכרה העקיפה", עת [סעיף 11\(ב\) לחוק אכיפת פסקי חוץ](#), התשי"ח-1958 (להלן – חוק אכיפת פסקי חוץ) מורה כי "(ב) אגב דיון בענין הנמצא בסמכותו ולצורך אותו ענין רשאי בית משפט או בית דין בישראל להכיר בפסק חוץ, אף אם סעיף קטן (א) אינו חל עליו, אם ראה שמן הדין והצדק לעשות כן". ראו בהקשר זה:

"...ככלל, הכרה בפסק דין זר מותנית בכך שפסק הדין ניתן בסמכות ולא הושג במרמה וכי ההליך היה הוגן...; תקנת הציבור עשויה למנוע הכרה בפסק דין זר... יצוין, כי זהותם של המתדיינים אינה תנאי להכרה בפסק חוץ... לאחר שנמצא כי יש מקום להכיר בפסק הדין הזר לצורך ההליך הנוכחי בישראל, יש לבחון בשלב שני האם פסק הדין הזר מקים מחסום של מעשה בית דין מפני הגשת תביעה בישראל. נפסק, כי על מנת שפסק דין זר יהווה מעשה בית דין החוסם הליך בבית המשפט הישראלי יש לערוך בחינה כפולה: ראשית, ייבחן האם פסק הדין הזר יוצר מעשה בית דין על פי דין המדינה בה ניתן; לאחר מכן ייבדק האם פסק הדין הזר מקים מעשה בית דין על פי כללי המשפט הישראלי" (ע"א [7138/16 PRAXIS ENERGY GMBH נ' האונייה M/V CAPTAIN HARRY](#), פסקה 9 לפסק דינו של השופט הנדל והאסמכתאות שם, ניתן ב-07.05.2018).

25. בענייננו, ובאין טענות מנוגדות ומבוססות מצד אנקונינה, שיזם בעצמו הליכים בבתי משפט בצרפת, אין מקום שלא להניח כי בית המשפט אליו הוגשה תובענת שרה היה מוסמך לדון בתביעתה וליתן את הסעד שנתן. אנקונינה אישר כאמור כי היה צד להליך ולא טען כי ההליך התנהל שלא בהגינות או שהגיש ערעור. המסקנה המתבקשת, בשים לב להיות אנקונינה ונוריאלי נתבעים בהליך, שלו היה מדובר בפסק דין ישראלי – כי היה בו פוטנציאל ממשי להוות מעשה בית דין בין כל המערבים. באין חוות דעת מומחה הגורסת אחרת, ובהתאם לחזקת שוויון הדינים, הנחתי היא כי כך הם פני הדברים גם בצרפת.

אשר על כן, משסביר להניח כי בית משפט בישראל היה מגיע לתוצאה דומה – אין בתוצאה משום עיוות דין.

26. אנקונינה טוען כי לא זו בלבד שלא הותר לו להעיד, ולא הותר לו לחקור נגדית את נוריאלי, הוא ביקש לחקור עדים נוספים וגם מבוקשו זה לא ניתן לו.

על מנת להיכנס לגדרי עילת הביטול [שבסעיף 24\(4\)](#), קובעת הפסיקה כי "כדי להביא לביטול של פסק בוררות בעילה לפי סעיף 24(4) לחוק – לא ניתנה לבעל דין הזדמנות נאותה לטעון טענותיו או להביא ראיותיו – יש להראות שהוברר דחה בקשה להבאת ראיות רלוונטיות שהיה בהן כדי להשפיע על פסק הבורר, וסירב לבקשה ללא הצדקה" (שמעוני, דיני בוררות: אופק חדש בבוררות, מהדורה שנייה מורחבת, עמ' 578 (2014)).

טענה זו לא בוססה. גם לא פורט מי הם העדים שביקש ואיזה פוטנציאל להשפיע על ההכרעה היה בעדותם. מראי המקום אליהם הפנה ב"כ אנקונינה במהלך הדיון – אינם מעלים בקשה לזימון עד מסויים שסורבה, זולת דברי הבורר שציין שהוא רוצה להעיד את ברדא ואת עו"ד בלק ולא נזכרים עדים נוספים. אין התייחסויות לשמות עדים ספציפיים אלא לתפקידים. בפרוטוקול מיום 24.01.2019 מדובר על כך שהוגשו לבורר "תצהירים של מתווכים, של נוטריונים", מבוקש לראות את המסמכים ולהתייחס אליהם אך לא מועלית בקשה מפורשת לזמן לעדות. הדיון מסתיים בקביעת מועדים להגשת סיכומים "תחת מחאה".

מדובר אם כך בטענה בעלמא.

התוצאה

27. יש להצר על שהמבקש לא קיבל את הצעת בית המשפט שכללה בין היתר רכיב דיוני שהתייחס לבוררות ההמשך שתתנהל בפני הבורר שמעוני, ואשר יש בו להבטיח כי אותן הבעיות שהתעוררו בבוררות שהתנהלה בפני הבורר אלטלף - לא תחזורנה על עצמן. הבקשה נדחית.

פסק הבוררות שניתן ע"י הבורר עו"ד שמואל אלטלף - מאושר בזאת. המבקשים ישלמו למשיב את הוצאות ההליך בסך 25,000 ₪.

ניתן היום, י"ז חשוון
תשפ"א, 04 נובמבר 2020,
בהעדר הצדדים.

יהודית שבה, שופטת, סג"נ

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקיה ועוד באתר נבו –
תקש כאן](#)

י. שבה 54678313- /
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה